

IV
Kapitel
och
vår

Krigssång

om det

Russ-Turkiska kriget.

Helsingfors, tryck hos A. A. Lindfors. 1877.

G. Johanssons förlag.

Pris: 25 penni.

Då den slaviska befolkningen i Turkiet, med anledning af Turkarnes omänskliga förfarande, slutligen alla grepo till wapen, woro stormakterna i Europa likgiltiga för deras sak. Allenast kejsaren af Ryssland förbarmade sig öfver dessa olyckliga kristne. Han fordrade af Turfiske sultanen ett betryggadt läge för de kristne, och då detta genom fredliga underhandlingar ej kunde komma till stånd, förklarade han krig. Närvarande ryss-turfiska kriget kan således betraktas som ett heligt krig. — Till öfverbefälhafware utnämnde rysske kejsaren sin egen bror, Storfurstén Nikolai. — Turkarnes öfverbefälhafware är Mehemed Ali. Ryssarne hafwa angripit Turkarne både på Europeiska och på Asiatiska sidan. — På den Europeiska sidan måste naturligtwis först Donau öfvergås. Ehuru öfvergången af denna breda flod anses ytterst swår, lyckades dock Ryssarne med jemförelsewis ringa uppoffring verkställa detta, och efter staden Nikopolis intagande inträngde de, under den utmärkte general Gurkos anförande, öfver de höga Balkan bergen, ehuru de sedermera drogo sig tillbaka till norra sidan af bergen, till Bulgarien, hwarest krigets wigtigaste händelser hafwa passerat. Bland dessa må t. ex. nämnas två drabbningar wid Plewna i Juli månad, hwarwid Turkarne med öjemuförlikt stor öfvermakt besegrade Ryssarne. Plewna är ej stor stad, med omkr. 16,000 innew. men är af naturen redan så wäl befäst, att den är ytterst swår att intaga, hwarföre platsen ännu i dag (d. 19 Nov.) innehafwes af Turkarne, under den tappre Osman-paschas ledning. Ryssarne hafwa sen flere wäcker omringat staden och förhindrat all gemenskap mellan staden och andra turfiska orter, så att Turkarne

lida brist både på mat och ammunition. Derföre är det troligt, att Osman-pascha försöker att slå sig igenom de ryssa lederna för att undslippa hungersnöden och för att förena sig med öfriga turfiska trupper. — Wid Plewna ha på de senaste tiderna mycket blodigt stridits. Bland dessa strider må nämnas striden wid den mycket starkt befästade bya Gorny Turbiak, d. 24 okt. hwarwid isynnerhet det finska gardet utmärkte sig. Samma garde, som reste från Helsingfors d. 6 Sept., förlorade i slaget 22 man döde; 80 sårades.

Den andra platsen, der Turkarne och Ryssarne blodigt hafwa sammandrabbat, är Szipka passet. Szipka är smalt pass i Balkan bergen, hwarigenom Turkarne under den utmärkte Suleiman-paschas ledning, i 7 dagars tid fåfängt försökte tränga sig. Ryssarnes särdeles fätaliga här stridde med utomordentlig tapperhet mot en öfverlägsen fiende, och lyckades afwen förhindra fienden att intränga genom passet. Härigenom lyckades ej Suleiman-pascha, såsom affigten war, att förena sig med Osman-pascha, som nog i Plewna wore i behof af hjelp.

Dessa äro de förnämsta händelserna på den Europeiska sidan.

På den Asiatiska sidan är krigsförändret swårare, ty landet är mycket bergigt och kommunikationerna derföre dåliga. Desså här hafwa Ryssarne erhållit stora segrar hwaribland må nämnas en, hwarwid Ryssarne togo till fånga 32 bataljoner Turkar, bland dem 7 paschor samt ofantlig mängd mat och ammunitionsförråd. Den starkaste fästningen på Asiatiska sidan är Kars. Fästningen Kars, jemte staden, är belägen på en bergshöjd, mycket swårt tillgänglig. Under kriget 1853—1856 försvarades Kars mycket tappert under engelsmannen Williams ledning mot Ryssarne, ehuru fästningen och slutligen måste

gifwa sig. Kars omgifwes af en omkr. 5,900 fot hög platå. På dessa orter är osäkerheten, under Turkarne swaga och dåliga regering, mycket stor. Denna starka fästning intog Rysarne den 18 Nov. och togo wid samma tillfälle till fånga 7,000 Turkar, deribland 2 paschor.

Ännu kan omnämnas, att ryske kejsaren jemte sin son, tronföljaren under hela krigets förlopp hafwa varit på krigsskådeplatsen, och understundom äfwen i lifsfara. Tronföljaren är öfwerbefälhafware öfwer armen på östra sidan om Plewna, wid Rom floden, emot Suleiman pascha.

De tappreste ryske generalerne äro otwifvelaktigt generalerne Gurko och Skobeleff. Denne sistnämnde är allenast 34 år gammal. Under honom äro redan under drabbningarne 5 hästar skjutna, men han sjelf är under de senaste dagarna blott lätt skadad, hwilket dock ej förhindrar honom att anförä sin armé.

På turkiska sidan äro isynnerhet Osman och Suleiman pascha de tappreste.

I turkiska armen tjena flere engelske officerare.

Efter Plewnas troligen snart inträffande fall torde fredsunderhandlingarna med det snaraste på allwar inträffa.

Krigsång.

Swad Gud förenat ej åtskilja
 För någon jordisk wäldsamhet,
 Det war och är och blir hans wilja
 Som mensklighetens öden met,
 Som kan bestämma våra öden,
 War religion, war sanna tro
 Och som utwalde efter döden
 Och för de sälla himlars ro
 Som samwetets heliga bref
 I hjertat för menniska skref.
 Wi borde wörda Herrans wilja.
 I lefwerets wanfelighet.

Dense är dock kristenheten.
 Swad Gud förenat till en hjord
 Utforade för ewigheten
 Från södern till den höga nord,
 Ej mer som fordom äro wänner
 Och kristendom till namnet blott
 Nu kanste mången själ bekänner
 Som för mot hedendomen stätt,
 Och kämpat för fädernas tro
 För äran och fädernas ho.
 Dense är dock kristenheten,
 Som herren förent till en hjord.

Nu turkarne som wildast rafa,
 De härja allt som härjas kan.
 I kristenheten sprides rafa,
 Nu säter är mer ingen man
 Och qwinna, som kan kristen kallas,
 Ständ, lönmord, brand alldagligt är
 Och oundwiktigt öde allas,
 Som der det kristna namnet bär.
 Och kämp för fädernas ho

För äran och fädernas tro,
 En Turkarna som grymmaft rafa
 Och sköfva hwad som sköfvas der kan.

Ufwäl än månet kristet rife,
 Och bland dem England aldrafrämst,
 Förena sig till Turkens like,
 Som wore det för Gud förnämsst.
 De wilja störta våra bröder
 Som äfwen deras äro, ty
 De glömma att hwar kristen blöder,
 Att deras qual är ständigt ny.
 Sålänge Bulgarien har
 Det turkiska wäldet der qwar
 Sålänge hwarje kristet rife
 Bör stäffja tyramernas hot.

Historien talar om martyrer,
 Som lidit för sin tro. Det är
 En tid, då endast wäldet styrer
 Och hedendomen spiran bär.
 Nu redan borde annorlunda
 Det wara. Men den dag som är
 Nu våra kristna makter blunda,
 Då våra bröder hjelp begär.
 Nej, blunda för litet och är;
 De hedningen bistånd bestär
 Och med kallt hjerta se martyrer
 Allt flere marteras som träf.

Nåwäl, i Finlands ädla söner!

Hwar är ert mod, er tillförsigt?
 Den bragd allena äran kröner,
 När man för bröder gjort sin pligt,
 När man för kristendomens seger
 Uppoffrar fast sitt hjerteblod.
 Det offret mer än guld det wäger

Det är den rätta art af mod.
 Wästan, så begifom oss af
 Till seger eller ärofull graf
 Och engång skola våra söner
 Beprija wårt lysande mod.

Det är wist skönt att fosterlandet
 Försvaras främst af Enomis son,
 En immerfort det ädla bandet
 Af hemmets kärlek derifrån
 Och våra stigar frambelyser.
 Wid menstlighetens sak ändå
 Ej någon själ wäl twiswel hyjer,
 Hur äblast derwid handlas må.
 Det herligt ju är, det är skönt?
 Af himlen det blifwer belönt,
 Om man från tunga träldomsbandet
 En endast broder utlöst.

Det stora Nyssland endast hörde
 Bulgarens klagan. Deras röst,
 Wår milde Furstes hjerta rörde.
 Han är nu deras enda röst.
 Må Gud hans wapen seger unna
 Om äfwen England motstånd gör,
 Att wi i norden äfwen kunna
 Possjunga Herran som sig bör.
 Må Gud och beskudda wårt land,
 Från strider från örlig och brand,
 Och frälsa hela kristenheten
 Från Turkens ofröstkliga wäld.

Alffarens salvad.

Jag minns bruden som hwilar med kronan i hand,
 Dot jag bad men hon flydde sin kos.
 Grymma dod du upplöser de skönaste band.
 Och du skonar ej ungdomens ros. ;:

Till de leende stjernor wi ställa vår färd
 Till en wit utaf hiulen, så blå!
 O, der skola wi bygga en hydda så fäll,
 För att bo der för ewigt wi två. ;:

O, deruppe bland stjernornas ewiga glans
 Skall jag wigas med henne en gång
 Som här nere på jorden för mig endast fanns
 I min dröm, i min slumrande sång. ;:

Ät hur hjertligt att falla till skaparens barm,
 Der förlätelse bringas till tröst;
 Der den Ewige säger din engel är hon,
 Och din kärlek är wid hennes bröst. ;:

O, Australia jag fallar den nattliga wind,
 Kring min hydda den brusar så wild?
 Ät, hur länge skall saknaden blekna min kind?
 Skall jag tefna din himmelska bild?

O; då grips jag af längtan att komma dit ut
 Till den ewiga kärlekens ö,
 O, der skola wi bygga en hydda så fäll
 För att bo der för ewigt och dö. ;: